

De Anne
West

kleine

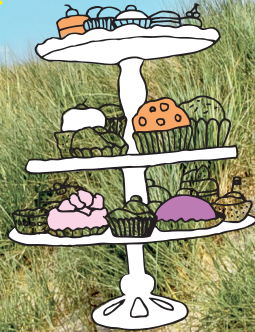
theetuin

DEEL 3

brengt

geluk

ROMAN

Anne West

De kleine theetuin
brengt geluk

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

De storm trok gierend en fluitend over het eiland. Sarah Rollema voelde hoe ze voortgeduwd werd naar haar auto. Hier, in het kleine gehuchtje Zuid-Eierland, had de wind boven de verder lege polder vrij spel. Sarah stapte vlug in haar auto. Het was een vreemde dag voor een sollicitatiegesprek in een theetuin. Toch wilde ze deze baan niet aan zich voorbij laten gaan. Dit was haar kans om haar leven eindelijk helemaal om te gooien. Sarah klapte het spiegeltje in de auto naar beneden. Ze fatsoeneerde haar haar en met haar hand streek ze over de forse plek op haar gezicht. Hopelijk kon Fleur van Nierop hier doorheen kijken. Of zou ze denken dat het haar klanten zou afschrikken? Sarah rilde en sloeg de spiegel terug. Ze startte de motor en reed het kleine stukje naar De Koog, Texels favoriete badplaats, waar ze de auto op de grote parkeerplaats bij het centrum parkeerde. Dit gesprek moest gewoon lukken.

Sarah liep door het kleine, nu bijna verlaten centrum van het dorp naar de hoofdweg waaraan de ingang van de theetuin lag. Het zag er vanbuiten klein uit, maar Sarah was hier al vaak geweest als klant. Vastbesloten stapte ze het witte winkelpand in. Hier stonden wat gezellige zitjes en daarachter lag een ruime, halfopen bakkerij waarlangs je zo naar een prachtige tuin liep. Zo ver hoefde ze vandaag niet te gaan. Een vrouw met een schort voor en haar haren in een knot wachtte haar al op.

‘Sarah?’

‘Ja.’ Sarah herkende Fleur van Nierop meteen als de vrouw die haar meestal bediende als ze in de zomer de theetuin bezocht.

‘Welkom. Fijn dat je kon komen.’ Fleur gebaarde naar de zitjes voor in de bakkerij. ‘Buiten waaien we weg.’

Sarah glimlachte onzeker en onwillekeurig raakten haar vingers weer de plek op haar gezicht aan. Ruwe, verbrande huid, duidelijk zichtbaar ondanks een laag make-up.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg Fleur.

‘Thee graag.’

Sarah liet alles even op zich inwerken toen Fleur van haar weg liep. Hier in de ruimte voor de bakkerij was het knus, klein en gezellig. Geblokte kleden bedekten de paar tafeltjes en voor de ramen die uitkeken op de straat hingen ook ouderwetse geblokte gordijnen. Maar het paste, het was leuk.

‘Alsjeblieft.’ Fleur zette een kopje thee voor haar neer en ging met een papier in de hand tegenover haar zitten. ‘Ik was nogal verbaasd over je cv,’ viel ze gelijk met de deur in huis.

Sarah glimlachte. ‘Dat kan ik me voorstellen.’

‘Je hebt tot nu toe altijd in de zorg gewerkt?’

‘Ja, hier in het verpleeghuis. Ik ben verzorgende.’

‘Dat is toch een mooi beroep,’ zei Fleur.

‘Dat is het ook.’

‘Maar?’ Fleur keek haar vragend aan.

Sarah haalde haar schouders op. ‘Ik wil nu proberen mijn grote droom waar te maken.’

‘En dat is werken in een theetuin?’ Fleur grinnikte.

‘Nee, patissier worden.’ Sarah rechtte haar rug en keek Fleur bijna uitdagend aan.

‘Een paar cursussen voor amateurs maakt je nog geen patissier. Hoewel ik moet zeggen dat de lijst van cursussen die je hebt gedaan indrukwekkend is.’

‘Dank je. En ja, ik weet dat ik niet zomaar patissier word, maar ik hoop van jou te leren.’

Fleur knikte. ‘Ik moet eerlijk tegen je zijn. Ik heb je alleen maar

laten komen omdat er geen patissiers gereageerd hebben op mijn vacature.’

Sarah haalde haar schouders op. Ze wist niet goed wat ze met deze informatie aan moest.

‘Mijn zakenpartner Laura en ik hebben daarom besloten iemand in de leer te nemen. Je krijgt dus ook niet het salaris van een gediplomeerd patissier.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Mogelijk willen we dat je een erkende opleiding gaat volgen.’

‘Graag,’ zei Sarah meteen. ‘Ik wil niets liever.’

Fleur keek weer naar haar papier en toen weer naar Sarah. ‘Sorry, mag ik je iets persoonlijks vragen?’

Sarah zette zich schrap. Ze wist nu al wat er ging komen.

Fleur legde een hand op haar eigen gezicht. ‘Wat is er gebeurd?’

Die vraag kwam vroeg of laat altijd. Fleur was blijklaar van de directe aanpak, maar Sarah had liever dat ze het vreselijke litteken helemaal negeerde. ‘Ik heb kokend water over me heen gekregen toen ik klein was.’

‘O, wat erg.’

‘Ja, nou, het is nu eenmaal gebeurd.’

‘Heb je er nog last van?’

‘Nee,’ zei Sarah beslist. Strikt genomen had ze ook geen last van het litteken. Maar wel van alles wat het met zich meebracht. Daar wilde ze het hier beslist niet over hebben.

‘Je beseft toch wel dat sommige klanten die vraag ook gaan stellen?’

‘Ja, dat doen sommige bewoners in het verpleeghuis ook.’

‘Vind je dat vervelend?’

‘Nou ja, beter dat dan dat mensen achter mijn rug om roddelen, denk ik dan maar,’ zei Sarah.

‘Dat is waar.’ Even was het stil. Toen zei Fleur: ‘Ik heb nog een andere sollicitant, dus ik laat je nog weten of je bent aangenomen.’

‘Oké.’ Sarah stond op. ‘Dank je wel dat je tijd voor me wilde nemen.’

‘Geen probleem.’ Fleur knikte haar toe en begeleidde haar naar de deur.

Even later liep Sarah weer richting de parkeerplaats. In haar hoofd speelde het hele sollicitatiegesprek zich steeds weer af. Had ze eigenlijk wel laten weten hoe belangrijk dit voor haar was? Sarah slikte. Nee, ze was haar afstandelijke, zakelijke zelf geweest zoals altijd als ze met vreemden praatte. Ze had helemaal niet aan Fleur verteld hoeveel ze van bakken hield. Hoe leuk ze het vond te experimenteren met verschillende ingrediënten. Hoe graag ze nieuwe recepten uitprobeerde. Hoe vaak ze wel niet nieuwe baktechnieken uittestte. Dat ze uren in haar bescheiden keukentje bezig was met de radio keihard aan. Niets van dat alles had ze met Fleur gedeeld. Fleur, degene die haar hier op Texel de kans kon bieden haar droom eindelijk te verwezenlijken. Degene die haar kon lostrekken uit een leven dat ze had gekozen als veilig schild. Niet omdat ze het nu echt graag wilde. Shit, ze had het verpest. De tranen sprongen Sarah in de ogen toen ze in de auto stapte. Fleur zou haar natuurlijk nooit aannemen. Als die andere sollicitant vol passie vertelde waarom hij had gereageerd, kon zij het wel vergeten.

Op de automatische piloot reed Sarah De Koog uit. Ze wist waar ze heen kon voor wat troost en haar verhaal. De mooie toren van het dorpje De Waal was al van verre zichtbaar. Even later reed ze de smalle hoofdstraat van het dorpje in en parkeerde haar auto bij een oud huisje. Het zilvergekleurde uithangbordje met daarop de woorden *bed and breakfast* danste heen en weer in de wind. Sarah haalde haar sleutelbos tevoorschijn en opende de deur. De geur van verse koffie en cake kwam haar tegemoet. ‘Mam?’

‘Hallo lieverd.’ Sarahs moeder Martha kwam haar in het smalle gangetje tegemoet met een schort nog voor. Ze omhelsde haar dochter stevig. ‘Hoe is het gesprek gegaan?’

Sarah zuchtte diep. ‘Ik weet het niet. Niet goed, denk ik.’

‘Kom zitten. Lust je een plakje cake? Hij komt net uit de oven. Het is appelkaneelcake, je lievelingssmaak.’

Sarah grinnikte. ‘Je wist gewoon al dat ik zou komen, hè?’

‘Ik ken je.’ Haar moeder drukte haar in de volle maar gezellige huiskamer in een stoel.

‘Geen gasten vandaag?’ Het voordeel van dit kleine huisje was dat je makkelijk met elkaar kon praten ook al was de ander in een ander vertrek.

‘Emma komt straks weer als het goed is.’

‘Alweer? Die vrouw woont hier bijna.’

‘Ach ja, ze helpt Koen toch met zijn hotel. Ze moet hier vaak zijn en ik vind het fijn dat ze er is. Ze is aardig en niet bepaald veeleisend.’

‘O, dus die cake was eigenlijk voor haar,’ zei Sarah plagend.

‘Ook,’ zei haar moeder onverstoorbaar.

‘Ik hoop dat het haar lukt om Koen uit die ellende te krijgen. Hij heeft dat echt niet verdiend.’ Lang geleden had Sarah met Koen op voetbal gezeten. En hier op Texel verloor je elkaar nooit echt uit het oog. Daarvoor was het eiland te klein.

‘Nee, dat heeft hij zeker niet.’ Haar moeder kwam tevoorschijn met een dienblad met fleurige, gebloemde kopjes en schoteltjes met plakjes heerlijk geurende cake. Sarah trok haar benen onder zich op de stoel en hapte in de nog warme cake. Dit was thuishomen.

‘Waarom denk je dat het gesprek niet goed ging?’ Haar moeder nam tegenover haar plaats en keek haar vragend aan.

‘Ik heb Fleur helemaal niets verteld over de passie die ik heb voor het vak,’ mompelde Sarah met volle mond. ‘Ik was heel zakelijk.’

‘Dat is toch niet verkeerd?’

‘Jawel. Ik liet niets van mezelf zien. Ze heeft nog een sollicitant. Als die super enthousiast is, kan ik het wel schudden.’

‘Maar ze weet toch hoeveel cursussen je gedaan hebt?’

Sarah wuifde die opmerking weg. ‘Ze noemde het cursussen voor amateurs.’

‘Maar die laten wel zien hoeveel passie je hebt voor dit vak.’

‘Misschien.’ Sarah nam nog een hapje van haar cake. ‘En misschien wil ze me ook wel niet omdat ik klanten afschrik.’

‘Sarah, dat is niet waar.’ Haar moeder keek haar geschokt aan.

‘Nou, ze begon er natuurlijk wel over.’

‘Zei ze dat ze bang was dat je klanten af zou schrikken?’ Sarah hoorde meteen de onderdrukte woede in haar moeders stem. Ze was in staat Fleur van de Waddendijk in zee te gooien als ze dat daadwerkelijk zou hebben gezegd.

‘Nee, ze vroeg hoe het kwam.’

‘Die vraag zal altijd blijven komen,’ zei haar moeder.

‘Nou, ik heb niet altijd zin om het uit te leggen. Anderen hoeven toch ook niet hun hele medische geschiedenis op tafel te leggen.’

‘Jouw medische geschiedenis is nu eenmaal zichtbaar. Ach, meisje, ik zou er alles voor overhebben om de tijd terug te draaien en het te voorkomen.’

‘Je kon er niets aan doen.’

‘Ik had beter op moeten letten.’

‘Je kon niet overal tegelijk zijn, mam. Je werkte zo hard.’

Haar moeder schudde haar hoofd. ‘En toch...’

Sarah slikte. Niets wat ze ooit zei kon het schuldgevoel van haar moeder verminderen. Zijzelf had haar moeder nooit als schuldige gezien. Zelfs niet in haar donkerste periode toen ze op de middelbare school genadeloos gepest werd. ‘Nou, als ik het niet word dan is dat niet zo erg. Ik heb werk dus ik heb niets te klagen.’

‘Werk dat je niet meer zo leuk vindt. En je bent te jong om nog jaren iets te doen wat je eigenlijk niet wilt.’

Sarah haalde haar schouders op.

‘Misschien moet je gewoon eens van het eiland af en je vleugels uitslaan,’ zei haar moeder.

‘Dat wil ik niet.’

‘Dat durf je niet.’

‘Oké, misschien dat ook wel.’ Sarah wist uit ervaring dat het weinig zin had haar moeder tegen te spreken als het ging om haar persoonlijkheid. Haar moeder kende haar als geen ander.

‘Er is zoveel meer dan Texel.’

‘Hooft wie het zegt.’ Sarah lachte. ‘Jij bent ook niet van het eiland te schoppen.’

‘Maar ik ben een echte Texelaar.’

‘Ik ook. Ik ben hier geboren en getogen.’

‘Maar in jouw aderen stroomt bloed van de overkant.’

Nu moest Sarah nog harder lachen. ‘Bloed van de overkant. Hoe kom je erop!’

‘Het is waar.’

‘Ik heb niets met dat deel van mijn bloed, dat weet je.’

‘Ik wil gewoon dat je gelukkig bent.’

‘Ja, dat weet ik. Maar als mijn toekomst toch in de zorg ligt, dan is dat zo.’ Sarah blikte even op haar horloge. ‘En over de zorg gesproken, ik moest maar eens gaan.’

‘Dat is goed, kind.’

Sarah zoende haar moeder en reed even later het korte stukje van De Waal naar Den Burg. Ze had avonddienst in het verpleeghuis waar ze al sinds de middelbare school werkte. Ze had er haar opleiding gevolgd terwijl ze één dag per week naar school ging aan de overkant. Het was waar, verder dan dat was ze nooit van Texel geweest. Geld voor vakanties op het vasteland was er niet, maar dat had Sarah nooit als een probleem ervaren. Texel had alles wat ze nodig had.

‘Hé, Sarah!’ Gerda, haar collega, zwaaide naar haar in de gang en rende toen vlug verder. Druk, druk, druk. Altijd maar druk. Sarah liep hun piepkleine kantoortje in, pakte een laptop en las de rapportages door. Gelukkig waren er weinig bijzonderheden.

Dat was mooi want ook zonder bijzonderheden was er meer dan genoeg te doen.

‘Hè, hè.’ Gerda kwam het kantoortje in. ‘We hebben een zieke vanavond. Je staat alleen. De andere afdelingen zullen hulp bieden.’

‘Alweer?’ Sarah keek verstoord op.

‘Ja, nou, ik kan er ook niets aan doen,’ zei Gerda verdedigend. ‘Wij begonnen vanochtend goed en toen moesten we ook uitlenen.’

Sarah zuchtte. Ze was dit zo zat. Goede zorg verlenen was allang niet meer het motto van een werkdag, het was overleven. ‘Ja, sorry.’

‘Geeft niet. Ik loop erover te denken te stoppen.’ Gerda plofte naast haar neer.

‘Echt?’

‘Ja, dit is toch niet leuk meer, joh.’ Gerda pakte de andere laptop en begon driftig te tikken. ‘Hiervoor heb ik dit vak niet gekozen.’

Sarah slikte. Gerda was de zoveelste collega die overwoog te stoppen. Andere collega’s hadden de stap al eerder genomen. En eerlijk was eerlijk, ook Sarah wilde dolgraag weg. Maar dat had ze nog met niemand gedeeld. Ze achtte haar kansen om daadwerkelijk weg te komen niet groot.

Gerda tikte zwijgend door en Sarah staarde wat voor zich uit, zichzelf opladend voor een zware avonddienst. Bah, ze had er nu al geen zin meer in. Gerda keek weer op. ‘Ik wilde aandacht geven aan deze mensen, goede zorg verlenen, maar dat wordt je gewoon onmogelijk gemaakt.’

Sarah knikte. Zelf had ze heel wat minder gloedvolle ambities gehad toen ze in dit vak stapte. Toch was ze om de bewoners van het verpleeghuis gaan geven. Ze hadden haar geaccepteerd en haar een deel van haar beschadigde zelfvertrouwen teruggegeven. En dus was ze gebleven, al had haar hart nooit echt in de zorg gelegen.

‘Nou, ik ga maar. Sterkte vanavond.’ Gerda klapte de laptop dicht. Sarah staarde haar na. Daar zat ze dan, alleen op de afdeling. Ze kon maar beter wat gaan doen.

Het was al nacht toen Sarah over de donkere, verlaten weg terugreed naar Zuid-Eierland. Links in de verte zag ze nog net de donkere contouren van de duinen en schuin voor haar draaide het licht van de vuurtoren zijn rustige rondes. Texel had iets mysterieus in het donker. Sarah wist zeker dat maar weinig toeristen dit zagen.

Ze was al gauw thuis. Ze parkeerde de auto voor haar onopvallende huisje en liep naar de voordeur. In het donker kwam ze haar piepkleine huiskamer binnen. Het was koud en verlaten. Niemand die op haar wachtte. Vlug knipte ze een licht aan en zette de tv aan voor wat geluid. In haar badkamer, die nauwelijks groter was dan een paskamertje, haalde ze zorgvuldig de laag make-up van haar gezicht. Nu was het litteken pas echt goed zichtbaar, rood en geïrriteerd. Een felle herinnering aan het ongeluk. Sarah staaarde een tijdje naar haar gezicht en verzorgde toen haar huid. Haar gedachten gleden weer af naar Fleurs vragen en opmerkingen. Zou haar gezicht gewoon te lelijk zijn voor de horecabranche? Was het dat? Schrok ze klanten af? Bewoners in het verpleeghuis hadden geen keus. Bovendien waren ze te ziek en te afhankelijk om er echt iets van te vinden. Maar klanten van een horecabedrijf konden voor haar weglopen. Ze zouden de eerste niet zijn. Hoe vaak was ze op school niet buitengesloten van feestjes? Ze werd niet uitgenodigd want haar klasgenoten wilden die lelijke meid niet op hun feestje hebben. Alsof lelijkheid besmettelijk was. En dan waren er nog al die keren dat ze als laatste gekozen werd bij gym terwijl ze een van de beste in sport was. Sarah beet op haar lip en drong de tranen terug. Wat had haar bezielde te solliciteren? Het was altijd weer hetzelfde liedje.

Met een hoofd vol gedachten plofte ze even later op de enige bank in de huiskamer neer. Slapen na een avonddienst kon ze nooit meteen. De adrenaline van uren rennen moest eerst zakken. Ze pakte haar telefoon en checkte haar berichten. Hé, een berichtje van haar vriendin Benthe.

Hé, lieverd! Hoe is het? Tobias en ik willen graag een weekendje met de kinderen naar Texel komen. Wanneer kun jij? Dan boeken we een huisje.

Sarah staaarde naar het berichtje. Shit, ook dat nog. Waarom kwam Benthe niet gewoon alleen? Nou ja, waarom wel natuurlijk. Hoe kon zij weten... Sarah stopte de nu opkomende gedachten weg. Het zou leuk zijn om Benthe weer te zien. Haar enige vriendin in die moeilijke middelbareschooltijd. Ze zou haar morgen haar rooster wel appen, dan kon ze zien wanneer ze vrij was. Sarah checkte nogmaals haar andere berichten. Niets van Fleur. Ze was natuurlijk niet aangenomen. Ze zou wel niets meer van haar horen. Moedeloos zapte Sarah langs de tv-zenders. Daar was ook niets te beleven.

Enigszins terneergeslagen besloot ze dan maar naar bed te gaan. Sarah stapte haar koude bed in in de wetenschap dat het morgen, overmorgen en de dag daarna precies weer zo'n dag zou worden. Ze had soms echt zin er de brui aan te geven. Had haar moeder gelijk? Moest ze weg van het eiland? Net zoals Benthe had gedaan. Benthe had alles: een prachtig, ruim huis, een leuke baan waar ze al haar passie in kwijt kon, kinderen en Tobias. Sarah slikte en staaarde naar het plafond. Tobias. Ze wilde hem niet zien. Het deed altijd weer pijn. Maar ze wilde Benthe wel graag zien. Wat een ellende. Sarah trok het dekbed over haar hoofd en sloot zich af van de wereld. Nu even niet.

De volgende morgen scheen de zon. Sarah had die nacht een besluit genomen. Eentje waar ze al een paar maanden over had nagedacht. Het werd tijd voor een huisgenootje. Zelfs in dit piepkleine huisje had ze recht op wat gezelschap. Na het ontbijt pakte ze de telefoon en belde het asiel in Den Helder.

Even later had ze een afspraak voor later die dag. Ze had het gesprek nog niet verbroken of een piepje kondigde een berichtje

aan. Sarahs hart maakte een sprongetje. Fleur.

Heb je vandaag of morgen nog tijd om even langs te komen?

Ze staaarde naar het berichtje. Wat betekende dat? Kun je even langskomen, zodat ik je persoonlijk kan vertellen dat je het niet bent geworden? Nerveus appte ze terug.

Ja, ik kan zo wel komen.

Fijn, dan zie ik je zo.

Sarah maakte de twee stappen naar de badkamer en begon weer aan het ellenlange ochtendritueel van zichzelf opmaken. Wat had ze hier toch een bloedhekel aan. Zou ze make-up dragen als ze dat litteken niet had gehad? Nou, in ieder geval een stuk minder en misschien wel helemaal niet, dat had ze al lang geleden bedacht. Maar zonder make-up durfde ze niet onder de mensen te komen, dat wist ze ook.

Een halfuur later was ze op weg naar De Koog. Haar hart klopte in haar keel. Wat zou ze te horen krijgen? Minstens tien keer op het kleine stukje van Zuid-Eierland naar het dorp bedacht ze dat ze het niet wilde weten. Wat als ze het niet was geworden? Dan ging haar leven weer gewoon door als vanouds. Iets wat haar meer en meer tegen begon te staan.

In de bakkerij trof ze Fleur. Die was net bezig glanzende rode gebakjes van aardbeien te voorzien.

‘Hoi Sarah.’ Fleur keek op. ‘Fijn dat je zo snel kon komen. Het aardbeienzeizoen begint zo langzamerhand weer.’ Ze knikte naar de gebakjes en het doosje aardbeien dat ze in haar hand had.

‘Ja, de zomer komt er weer aan.’ Sarah merkte dat ze trilde. Op-eens besepte ze hoe belangrijk dit moment voor haar was.

Fleur zette het bakje neer en leidde haar naar de voorkant van de bakkerij. ‘Ik heb met Laura, mijn zakenpartner, gesproken en we willen je graag aannemen.’

Sarah staaarde haar aan. ‘Echt waar?’

‘Ja, je passie voor patisserie bleek overduidelijk uit al de cursus-

sen die je hebt gedaan. De rest kunnen we je wel leren.'

Sarah wist niet wat te zeggen. Binnen enkele seconden was er een droom uitgekomen.

'Gaat het?' Fleur keek haar bezorgd aan.

'Ja, ik... ik had het gewoon niet verwacht,' stamelde Sarah. 'Ik bedoel, je vroeg naar mijn litteken en zo en toen dacht ik dat de klanten...'. Ze haalde haar schouders op.

'Dat de klanten wat?' Fleur keek haar vragend aan.

'Niets,' zei Sarah vlug. 'Ik had het gewoon niet verwacht, dat is alles. Omdat ik geen echte diploma's heb in de patisserie. Daarom.'

'Oké.' Het was Sarah meteen duidelijk dat Fleur haar ontwijkende antwoord niet geloofde. Ze was gelukkig te tactisch om erop door te gaan.

'We willen je wel een fatsoenlijk salaris betalen waar je in ieder geval van kunt leven. Zou je me willen laten weten wat je nu ongeveer verdient? Dan houden we daar rekening mee.'

'O, dat is fijn. Ja, graag.'

'Dus...' zei Fleur met een glimlach. 'Wanneer kun je beginnen?'

Sarah voelde opeens een ongebreidelde vreugde in zich opkomen. Ze had de baan! Niet te geloven. Ze had haar droombaan gewoon te pakken. 'Morgen!' riep ze spontaan.

Fleur grinnikte. 'Eh, heb je geen opzegtermijn in het verpleeghuis?'

Sarah zuchtte. 'Ja, een maand.' Dat werd de langste maand van haar leven, maar ze wilde het in het verpleeghuis netjes afmaken en haar werkgever de kans geven om een vervanger te vinden. Dat werd al een hele uitdaging. 'Dus over een maand, inderdaad. Ik ga ondertussen thuis verder met oefenen.'

'Dat is goed. Zal ik je wat van onze recepten opsturen?'

'O, ja graag!' Sarah wist nu al dat ze deze maand uren in de keuken zou staan. Nou ja, de bewoners van het verpleegtehuis zouden ervan smullen. Tenminste, als ze de gebakjes niet gigan-

tisch verknalde natuurlijk. Ze wierp een blik op haar horloge. ‘O, ik moet gaan.’

‘Heb je avonddienst?’ vroeg Fleur.

‘Nee, ik heb een afspraak aan de overkant.’

‘Bij een concurrent?’ vroeg Fleur lachend maar met een serieuze ondertoon.

‘Nee, dit is mijn droombaan. Ik heb een afspraak in het asiel. Ik ga een huisgenootje uitzoeken.’

‘O, wat leuk.’ Fleur knikte haar toe. ‘Veel succes dan. Ik zal je het contract en de recepten mailen. Goed?’

‘Ja, ontzettend bedankt dat je me een kans wilt geven. Ik zal je niet teleurstellen.’ Sarah liep op wolken de bakkerij uit en greep meteen naar haar telefoon. ‘Mam?’

‘Ha, lieverd.’

‘Ik heb de baan! Ik mag in de theetuin komen werken!’

‘O, meisje, dat is fantastisch. Ik ben zo blij voor je.’

‘Te gek, hè!’ Sarah zag hoe wat voorbijgangers haar bevreemd aankeken. Ze stond dan ook te schreeuwen in de telefoon. Voor het eerst in haar leven kon het haar niet schelen hoe mensen over haar dachten. Ze had de baan! ‘Ik vertel je later hoe het allemaal ging. Ik moet nu echt gaan.’

‘Goed kind. Ik spreek je later.’

Sarah zweefde naar haar auto en reed over de Pontweg naar de haven. Ze zag de grote veerboot al aankomen. Ze ging niet vaak naar de overkant. Texel had alles wat ze nodig had en hier voelde ze zich thuis. En hoewel ook op het eiland mensen haar soms ongegeneerd aanstaarden, had ze het gevoel dat de nieuwsgierige blikken haar aan de overkant nooit loslieten. Ze reed de veerboot op, zette haar auto netjes in de rij en klom de trappen op naar het dek om aan de reling te gaan staan. De overtocht was kort, maar ze genoot er altijd van. De geur van de zee, de hoopvolle meeuwen die mee vlogen, de andere schepen om de veerboot heen en haar geliefde

Texel, dat zelfs aan de overkant niet uit het oog te verliezen was.

De sfeer in Den Helder was heel anders dan die op Texel. Hier was het druk, gehaast en vol. Sarah manoeuvreerde haar auto door de stad naar het asiel.

Even later meldde ze zich aan de balie van het plaatselijke asiel. Zoals ze gewend was deed de baliemedewerkster erg haar best net te doen of ze het litteken op haar gezicht niet zag.

‘Ik wil graag een katje adopteren,’ zei Sarah.

‘Dat kan. Ik zal een van de medewerkers vragen u voor te stellen aan een paar van onze dieren.’

‘Graag.’ Sarah vulde plichtsgetrouw een vragenlijst in, waarna ze mee werd genomen naar de verblijven van de katten.

‘We vangen hier de katten op en proberen ze weer te socialiseren. Sommige katjes hebben daar echt veel tijd voor nodig,’ legde de medewerkster uit. ‘En soms moeten we gewoon accepteren dat dieren zijn zoals ze zijn en dan zoeken we daar een passende omgeving voor.’

Sarah knikte. Verruikt keek ze naar alle katten die her en der lagen of rondliepen. Andere katjes zaten in ruime hokken alleen. De medewerkster keek op de vragenlijst die Sarah had ingevuld. ‘Dus je zoekt een kat die alleen kan zijn, maar ook wel van gezelschap houdt. Hij kan veilig naar buiten bij jou.’

Sarah knikte. ‘Ja, ik heb een klein tuintje met daarachter wat weilanden.’

‘Mag ik je eerst een moeilijk te plaatsen katje laten zien?’

‘Ja, hoor.’ Sarah volgde de vrouw naar een van de hokken.

‘Dit is Ziggy.’

Sarah keek het hok in waar in een hoek gedrukt een zwarte kat zat. Het beestje had maar één oog.

‘Ziggy wordt vaak afgewezen omdat veel mensen nog steeds in die onzin geloven dat zwarte katten ongeluk brengen en omdat ze door het missen van een oog een allesbehalve volmaakt gezichtje

heeft. Mensen hebben liever perfectie want...’ De medewerkster verstomde alsof ze Sarah nu pas echt zag.

Sarah haalde haar schouders op. ‘Ja, dat klopt. Dat geldt niet alleen voor katten.’ Ze hoorde zelf hoe bitter haar stem opeens klonk.

‘Sorry, ik...’ De medewerkster keek beschaamd weg. ‘Ik zal je anders andere katten laten zien.’

‘Nee, dat hoeft niet.’ Sarah knielde bij het hok neer. Ziggy keek haar wantrouwig aan vanuit haar veilige hoek.

‘Ze is erg wantrouwig. Ze is gevonden met een ernstige wond aan haar oog. We vermoeden dat mensen dat haar hebben aangedaan. Ze had destijds wel een halsbandje om, maar niemand kwam haar claimen.’

Sarahs hart ging onmiddellijk uit naar het beestje.

‘Wacht.’ De medewerkster opende het hok. Ziggy drukte zich nog wat platter tegen de muur, overduidelijk wensend dat iedereen weg zou gaan. Het hok was te klein om binnen te gaan en Sarah stak voorzichtig haar hand uit naar Ziggy. ‘Hoi Ziggy,’ zei ze zacht.

Ziggy bleef haar wantrouwig aankijken en maakte geen aanstalten om naar voren te komen.

‘Dat gaat heel veel tijd kosten. Je wilde een sociale kat. Misschien kan ik je beter naar Simba brengen.’

‘Nee,’ zei Sarah vastbesloten. ‘Ik heb geduld. Ik wil Ziggy.’ Om de een of andere reden voelde ze meteen een band met het zwarte, eenogige katje. Wantrouwen naar mensen was voor haar een bekend probleem.

‘Het kan zo zijn dat ze nooit sociaal wordt,’ waarschuwde de medewerkster.

‘Nou, dat is dan zo, maar dan nog heeft ze een fijn thuis bij mij.’

‘Goed dan.’ De medewerkster knikte. ‘Dan gaan we alles in orde maken en spreken we een dag af dat je haar op kunt halen. Je hebt eerst nog even bedenktijd.’

‘Prima.’ Sarah keek nog eens naar Ziggy, die haar halsstarrig

maar onbeweeglijk bleef aankijken. Wat zou er in dat koppie omgaan? ‘Tot over een paar dagen, lieve Ziggy. Ik beloof je dat je een heel fijn thuis gaat krijgen en dat ik je accepteer zoals je bent. Goed?’

Ziggy keek toe hoe ze het hok weer sloot.

Even later stond Sarah weer buiten. Ziggy was van haar. Dus nu moest ze als de wiedeweerga wat spullen voor haar nieuwe huisgenootje gaan kopen. Bijzonder hoe haar leven opeens helemaal veranderde.

Een paar uur later had ze alles wat ze nodig had in haar auto staan en Sarah reed weer terug naar de veerhaven. Op de boot zocht ze een plekje bij het raam en pakte haar telefoon. Ze kon het niet langer uitstellen en op dit moment had ze het gevoel dat ze het wel aankon. Ze scrolde naar Benthés berichtje. Nog steeds wenste ze dat Benthe gewoon alleen zou komen, of desnoods met de kinderen, maar dat zat er niet in en ze wilde Benthe dolgraag weer zien. Ze appte de weekenden door die ze de komende maand nog vrij was. Hopelijk lukte het hen te komen, want wie weet hoe haar leven er over een maand uit zou zien. Sarah glimlachte en stopte haar telefoon weg. Het leek eindelijk de goede kant op te gaan. Ook zonder Tobias.

Biedt Texel de nieuwe kansen die Sarah en Emma nodig hebben?

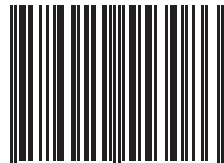
Na jaren in de zorg gewerkt te hebben, is Sarah toe aan iets nieuws. Ze gaat aan de slag in de theetuin van Fleur. Maar ze moet nog veel leren, en als Fleur plotseling uitvalt, weet Sarah niet of ze de theetuin wel draaiende kan houden. Gelukkig schiet Cas, Fleurs financiële adviseur, haar te hulp. Hij lijkt meer voor haar te voelen, maar Sarahs onzekerheid speelt haar parten. Durft ze Cas toe te laten of houdt ze haar hart gesloten?

Emma helpt noodlijdende bedrijven uit de brand. Sinds ze in het hotel van Koen heeft geïnvesteerd, is ze vaak op Texel te vinden, maar echt thuis voelt ze zich nergens. Dan krijgt ze een mail van haar moeder, die haar als kind in de steek heeft gelaten. Emma wil niets te maken hebben met deze vreemde vrouw, maar stemt toch in met een ontmoeting. Die loopt heel anders dan gedacht.

De kleine theetuin brengt geluk is het derde deel in de Theetuin-serie, vol zon, zee en cakejes! Laat je meevoeren naar de warme stranden van Texel, waar vriendschappen opbloeien en de liefde lonkt.

NUR 340

9 789020 553086 >